

Tapahtumia vuosien varrelta

Muistelijat

Meritien satama vuonna 1972

1972

Seuran perustava kokous pidettiin 13.4.1972 Vapaaniemen yhteiskoululla. Läsnä oli 32 henkilöä. Meritie ry rekisteröitiin yhdistysrekisteriin 1.6.1972.

Ensimmäisenä toimintavuotena seuran toiminta keskittyi sataman vartiointiin, yhteistelakointiin sekä jäsenhankintaan.

1973

Hallitus teki päätöksen, että anottaisiin sekä Suomen moottoriveneliiton että Suomen purjehtijaliiton jäsenyyttä. Ja niin Suomen moottoriveneliiton jäsenyyttä anottiinkin, ja se myös hyväksyttiin. Sen sijaan Suomen purjehtijaliiton jäsenyyttä ei anottu.

Samana vuonna saatiin myös arkki-
tehti Kimmo Mikkolan suunnittelema merkki.

Toiminnan hiljalleen lisääntyessä tulivat mukaan myös yhteisretket. Ensimmäinen tällainen retki tehtiin Porkkhalassa sijaitsevaan Bätesholmeniin.

Tähän asti oli vartiointia hoidettu taivasalla seisten, mutta tänä vuonna saatiin ensimmäisen kerran Espoon kaupungilta lainaksi luistelukoppi vartiomiehen sadesuojaksi.

Vuoden lopussa jäsenmäärä oli **50**.

1974

Toimintaa jatkettiin lähinnä edellisten vuosien tapaan. Nyt oli kuitenkin vuorossa eräät tärkeät hankinnat: puhelin, LA-puhelin sekä sähkön jakopiste.

1975

Tätä vuotta voidaan pitää kirjeenvaihdon vuotena. Satamaan oli edellisenä syksynä hinattu proomu, joka perille päästyään upposi. Jouduttiin käymään runsasta kirjeenvaihtoa sekä proomun omistajan että Espoon kaupungin kanssa, jotta vaaralliseksi käynyt hylky saataisiin poistettua. Tänä vuonna alkoivat myös jäsentiedotteet tipua jäsenistön postiluukuista.

1976

Annottiin Suomen purjehtijaliiton jäsenyyttä, joka seuralle myös myönnettiin. Samoin hankittiin oma vartiokoppi.

1977

Tehtiin ensimmäinen ekskursio, joka suuntautui Tampereelle. Käytiin tutustumassa Arteknon toimintaan sekä heidän valmistamiin veneisiin. Vierailtiin myös Tampereen planetaariossa.

Telakointia oli kaikkina vuosina haitannut pieni syvyys telakointialueen ympärillä. Köliveneitä ei tahdottu saada syksyllä ylös eikä keväällä veteen. Tarvittiin väylä nostopaikalle. Seura käynnisti kaupungin kanssa asiasta neuvottelut, jotka sitten tuottivatkin tulosta. Kaupunki suostui maksamaan urakoitsijan, jos löydämme sellaisen, joka veisi kaivurinsa jälle. Talkoovoimin avattiin 40 metriä pitkä uoma sahaten n. 70 cm paksua jäätä.

Kevättalvella kaupunki poisti myös satamaan uponneen proomun.

Louhet kääntöpojulla SM-kilpailussa 1978

Oli myös koittanut aika järjestää purjehduskilpailut, ja niin ensimmäiset pidettiin 9.8.1977.

1978

Järjestettiin louhiluokan SM-kilpailut. Kilpailut pidettiin 1-3.9.1978 Kytön edustalla.

Samana vuonna otettiin myös junioritoiminnan ensimmäiset askeleet. Toiminta käsitti pääasiallisesti optimistijollan käyttökoulutusta. Seuralle hankittiin myös oma optimistijolla.

Jäsenistön keskuudessa oli myös havaittavissa määrättyä "kilpailuhenkä" ja näin ollen päätettiin aloittaa tiistaisin iltakilpailut.

Satamaan pystytettiin talkoovoimin lipputanko.

Vuoden lopussa jäsenmäärä oli **134**.

1979

Espoon kaupunki aloitti sataman uudelleenjärjestelyt. Toiminnan jatkuvasti lisääntyessä alkoivat hallituksen voimavarat käydä riittämättömiksi ja näin ollen päätettiin perustaa seuraavat jaokset eri toimintamuotojen edelleen kehittämiseksi: purjehdusjaos, moottorivenejaos sekä katsastusjaos.

Tänä vuonna saatiin myös kaupungilta pitkään kaivattu jäteöljysäiliö satamaan.

Vuoden lopussa jäsenmäärä oli **200**.

1980

Seura järjesti ensimmäisen eskaaderipurjehduksen, jonka määränpäänä oli Naantali. Eskaaderiin osallistui 11 venekuntaa.

Vuotta voidaan pitää merkittävänä seuran sekä Suomen purjehduksen historiassa; anottiin kilpailukalenteriin yksinpurjehduksen saaristokilpailu köliveneille tasoitussäännöin sekä moottoriveneille päivänavigointikilpailuja.

Perustettiin myös kipparijaos, joka liitettiin Suomen Navigaatioliittoon.

Vuoden lopussa jäsenmäärä oli **239**.

1981

Jatkettiin pitkälti samoilla linjoilla, jolle edellisenä vuotena oli luotu perusta. Eskaaderipurjehduksesta näytti tulleen perinne. Samoin yksinpurjehdus oli saanut kiitettävän vastaanoton kilpapurjehtijoiden joukossa.

Pitkään vireillä ollut hanke saada Rulludden seuran käyttöön toteutui. Vihdoin allekirjoitettiin vuokrasopimus Espoon kaupungin kanssa. Satamaan saatiin myös makea vesi.

Junioritoiminta alkoi myös nostaa päätään. Hankittiin junioreiden käyttöön moottorivene saattoveneeksi. Samoin luotiin uusia uria junioreiden kouluttamiseksi. Junioreiden käyttöön hankittiin koulutusveneeksi kölivene. Vene oli tyypiltään My.

1982

Rulluddenin osoittauduttua, varsinkin talvitukikohtana epäkäytännölliseksi puulämmityksen, syrjäisen sijainnin ja lumiesteiden johdosta, tehtiin seuran yleisessä kokouksessa syksyllä periaatepäätös majahankkeen vireillepanosta. Tästä syystä saaren hankinta retkikohteeksi joutui odotuslistalle, ja suuri joukko seuran aktiivijäseniä kovan punnerruksen alaiseksi pariksi vuodeksi. Veneilyäkin kuitenkin ehdittiin harrastaa.

1983

Rakennushanketta jouduttiin viemään eteenpäin kuin olisi haluttu tunkea läpi harmaan kiven, sillä ensimmäisiä toimenpiteitä

oli rakennusluvan saaminen poikkeuslupateitse, koska alue oli rakennuskiellossa.

Muutenkin jouduttiin muuttamaan suunnitelmia arkkitehdin omaan käyttöön suunnittelemasta yksilöllisestä rakennuksesta elementtirakenteiseksi, koska seuran resurssit eivät olisi muuten riittäneet. Lopullisesti seuran jäsenistö siunasi hankkeen 29.12.1983 pidetyssä kokouksessa, tosin äänestyksen jälkeen, ja valtuudet myönnettiin pursimajahankkeen eteenpäin viemiseksi.

1984

Vuosi oli rakennusvuosi, ja uurastus alkoi kantaa hedelmää. Poikkeuslupa myönnettiin, vuokrasopimus solmittiin, kaupunginvaltuusto päätti takauksesta ja avustuksesta ja lopuksi rakennuslupakin myönnettiin yhdennellätoista hetkellä ajateltaessa rakentamista vuonna 1984.

Rakentamista varten luotiin oma projektiorganisaatio, vaikka ei sitä niin hienosti nimitettykään. Organisaatio toimi tehokkaasti, joten harjannostajaiset pidettiin 1.6.1984, ja maja oli käyttökunnossa marraskuussa.

Kun oli oma keittiö ja tupa, käynnistyi seuran naisjaoston (myöhemmin nimi muuttui majoitokunnaksi) toimintakin uudelleen. Kiivaasta rakennustoiminnasta huolimatta ehdittiin kilpailla ja matkapurjehtia, jotkut sankassa sumussa Ahvenanmerellä ja toiset jopa helteessä Götan kanavalla.

Syksyllä onnistuttiin saamaan lupa hätärakettien harjoitusammuntaan, joka tapahtui luonnonmukaisissa olosuhteissa, pimeässä, kylmässä ja tuulessa A-laiturin uloimmassa päässä.

PURSIMAJATOIMIKUNTA		S. Sirkkiä K. Björklöf S. Mattsson T. Nurmi R. Tiilikka
Perustussuunnittelu	S U N N I T E L Y	DI Matti Rönkä
LVI-suunnittelu		DI Juhani Larkimo
Sähkösuunnittelu		DI Pentti Lausamo
RAKENNUSPÄÄLLIKÖT		Jorma Nevavuo (valv. rkm.) Eero Kytö Boris Wingqvist
PERUSTUSTYÖT	O S A P R O J E K T I T	Boris Wingqvist
VESIKATE		Stig Mattsson
SÄHKÖASENNUS		Seppo Räisänen
KEITTIÖKALUSTEET		Mikko Oksanen
KIRVESMIESTYÖT		Stig Mattsson
LAUTALATTIAT		Pertti Järvinen
LATTIAKATTEET		Jaakko Asanti
SISÄMAALAU		Johan Åberg
LVI-ASENNUKSET		Ulkop. urakka
ULKORAKENNELMAT		Stig Mattsson
PIHA-ALUEEN KÜNNOSTUS		
SISUSTUS		Toivo Nurmi

Pursimajan projektiorganisaatio

1985

Majaponnistuksen jälkeen vedettiin hiukan henkeä, kun vain loppusalaus oli tekemättä edelliseltä vuodelta. Retkikohteen hankinnastakin jakesittiin taas aloittaa keskustelut.

Jäsenpolitiikassa ryhdistäydettiin tekemällä päätös jäsenen erottamisesta, jos jäsenmaksut olivat jääneet maksamatta kahtena vuonna peräkkäin.

Mastovajan rakentamisesta alettiin keskustella.

1986

Mastovajan suunnittelua jatkettiin siltä pohjalta, että seura toimii rakennuttajana. Kaiketi rakentamisen lopettaminen olisi tunnut liian äkkinäiseltä, joten loppuverryttelyä tarvittiin kuin urheilija rankan suorituksen jälkeen. Nyt riitti organisaatioksi kahden hengen työryhmä, joka sai valtuudet ryhtyä tarpeellisiin toimenpiteisiin rakennusluvan hankkimiseksi sekä neuvottelujen käymiseksi Espoon kaupungin kanssa tarvittavan lisämaan vuokraamiseksi. Seuran ulkoisten toimintaedellytysten parantamisen vaatimat ponnistelut saivat aikaan huolestuneita mielipiteitä siitä, että seuran päätarkoitus, veneilyn edistäminen, on jäänyt lapsipuolen asemaan.

1987

Mastovajalle myönnettiin rakennuslupa, suunnittelutyöryhmä nimettiin toteuttavaksi, ja samalla sitä vahvistettiin kolmella hengellä.

Laituripaikkapulan korjaamiseksi käynnistettiin neuvottelut kaupungin kanssa seuran jäsenille tarkoitetun oman laiturin rakennusmahdollisuuksista.

Juhlittiin seuran 15-vuotista purjehdusta oman katon alla saaristopurjehduskisan palkintojenjaon jälkeen, ja oltiin syystä huolestuneita junioritoiminnan vetämisestä. Junioreissahan on seuran tulevaisuus.

Kahvion pito pursimajalla seuran jäsenille kevät- ja syyskautilla oli muodostunut vakiintuneeksi toimintamuodoksi samoin kuin juhlien järjestely tarpeen mukaan.

1988

Seuran 15-vuotisjuhlissa järjestetyn gallupin tulosten johdosta pyrittiin toiminta-aktiiviteettiä suuntaamaan enemmän merelle päin, ja toimintasuunnitelmassa tämä oikein kirjoitettiin näkyville.

Hallitus lupaili myös retkipurjehduksia ja eskaaderinkin halukkaille.

Laiturihanketta vietiin eteenpäin ja muistettiin, että eräs usein "miksi Meritieläinen"-gallupin vastauksissa mainittu asia oli, että Meritiellä tapaa mukavia ihmisiä - ystäviä -, joiden seurassa viihtyy. Tämä päätettiin pitää mielessä vastaisuudessakin ja vaalia seuran hyvää henkeä.

Purjehdusta tapahtuikin leveällä rintamalla niin kotivesillä kuin kauempanakin, ja seuran lippu näkyi mm. Gotlant Runt -kilpailun satamissa ja Atlantilla Färsearilta ja Las Palmasilta Barbadoselle saakka Karibian merellä. Tässä etäisimmässä kohteessa kun nostautui Pekka Hyryläinen voittamalla luokkansa "Atlantic Rally for Cruisers"- kilpailussa veneellään First Fun.

Kotivesien kilpailuaktiivisuuden lisäämiseksi käynnistettiin Espoon lähiseurojen kanssa yhteistyössä Shipmate Espoo-ranking kilpailusarja houkuttelemaan meritieläisiä muihinkin kuin seuran omiin kilpailuihin.

Tiukkaa kilpailua

1989

Toimintaedellytyksien parantamiseksi ja seuran jäsenistön parhaaksi jatkettiin ponnistuksia oman laiturin saamiseksi. Koska vesialue, johon laituri tulisi, oli liian matalaa, jouduttiin odottelemaan ruoppausta. Alun perin oli pyritty laiturin saamiseen kesäksi 1989, joka kuitenkin meni ennen kuin ruoppaaja tuli.

Vapaampien tuulien alettua puhaltaa idässä tehtiin ensimmäinen eskaaderipurjehdus Suomenlahden yli Tallinnaan, ja mukana oli parikymmentä venettä.

Kilpurjehdusrintamalla jatkui toiminta edellisten vuosien malliin tiistaisin harjoituskilpailuin ja elokuussa saaristo- ja yksinpurjehduskilpailuin. Ennen kesälomakautta tuli kilpurjehdusohjelmaan 17.6. 1989 kaksipurjehduskilpailu, johon otti osaa 15 venettä.

Junioritoiminta, joka oli Meritiellä laantunut osittain vetäjien ja ideoittenkin puutteeseen sai uutta vauhtia, kun SPL nimesi vuoden junioritoiminnan teemavuodeksi. Samassa yhteydessä työnnettiin vesille uusi veneluokka, Still 380, joita ostettiin seuralle kaksi venettä harjoitus- ja kilpurjehduskalustoksi.

Majatoimikunta, millä nimellä entinen naisjaosto opittiin tuntemaan, toimi edelleen aktiivisesti pitämällä kahviota ja hyvää huolta juhlien aineellisesta puolesta yhtä ansiokkaasti kuin ennenkin, vaikka työtaakka enimmäkseen olikin samojen tuttujen henkilöiden harteilla.

1990

Seuran oma laituri kasattiin Byratekin toimesta kevätyöille ja asettui auringon ydinenergian avulla elementtiinsä, ja lähes sata entistä ja uutta seuran jäsentä sai paikkaongelmansa ratkaistua. Tungos laituriin oli niin kova, että osa seuran merkitsemistä vieraspaikoistakin myytiin, eikä seuralle syntynyt tarvetta käyttää lainavaltuuksia, jotka seuran kokous oli hallitukselle antanut.

Seuran säännöt olivat jo aikaisemmin tulleet vanhanaikaisiksi, ja niitä uudistamaan asetettu toimikunta sai työnsä päätökseen. Uudet säännöt tulivat hyväksytyiksi oikeusministeriössä muutaman aikaisemmin käydyin ehdotus- ja muutoskierroksen jälkeen.

Seuran jäsenmäärä oli noussut yli 500 henkilöön, joten oli aika siirtyä ATK-kauteen ja saada seuralle hankittu PC-ohjelmiseen hyötykäyttöön.

Purjehduksessa peruskuviot noudattelivat entisiä ratoja, tiis-

tai-, kaksinpurjehdus-, saaristo- ja yksinpurjehduskilpailuineen. Uutuutena oli 380-luokalle yhdessä EPS:n kanssa järjestetty kevytveneregatta, johon koiranilmaksi muuttuneessa säässä otti osaa 10 venettä.

Junioritoiminnan tukemista harrastettiin hankkimalla juniorien purjehdusharjoitusten ohjaamista ja valvontaa varten Buster RS perämoottorivene, jonka toinen, vähintään yhtä tärkeä, tarkoitus on helpottaa poijualueen huoltoa ja vartiointia ja kilpailujen järjestämistä.

Aloitettiin myös juniorien kouluttaminen järjestämällä purjehdusleiriä ja harjoituspurjehduksia.

Retkiä järjestettiin kuten ennenkin. Juhannusretki perinteeksi muodostuneeseen tapaan Fageröholmille monipuolisine ohjelmineen, mm. heittoliina- ja tietokilpailuineen ja muutenkin mukavana yhdessäolotapahtumana. Tallinnan eskaaderin suosio putosi puoleen, vain n. 10 venettä oli mukana. Syysretki kärsi, kenties huonon sääennusteen takia, osanottajapulaa ja se suuntautui kokoontumiskilpapurjehduksena Södergrundetille.

Pikkujoulut ohjelmiseen ja pukkeineen samoin kuin keväturheilupäivät olivat talvikauden perinteisiksi muodostuneita kohokohтия. Muutenkin talvitoiminta oli vuosittain käynyt yhä vilkkaammaksi, kun oma pursimaja antoi mahdollisuuden järjestää veneilyyn ja vesillä oloon liittyviä koulutus ym. tilaisuuksia kuten esim. laivuri-, VHF- ja ensiapukursseja. Pursimajan lokikirjaan tuli merkintöjä eri tilaisuuksista niin tiheään, että sähkön säästämistäkin piti luopua ja antaa termostaatin olla jatkuvasti lämmitysasennossa.

1991

Yritys saada vuokratuksi osa Fageröholmista seuran retki-kohteeksi kilpistyi maanomistajaan, joka halusi pitää saarensa avoimena kaikelle kansalle. Juhannuskokon polttamiseen saatiin kuitenkin oikein lupa, kunhan se poltetaan hiekalla.

Syysretki suuntautui Stor-Träskölle kymmenkunnan veneen voimin ja sääkin suosi.

Junioritoimintaan satsattiin edelleen, josta yhtenä muotona mainittakoon päätös tukea mestaruustasolle nousseita Meritietä edustaneita Emma ja Jenni Lybeckiä E-jollissa ja Optareissa kansallisissa ja kansainvälisissä kisoissa maksamalla mm. kilpailumaksuja (sekä vuonna 90 että 91).

Seuran retkille on kautta vuosien osallistunut purjevenekuntia selvästi enemmän kuin suhteellinen osuus venemäärästä edellyttäisi. Lieneekö anti ollut liian vähäinen moottoriveneväelle vai onko nopeampi matkavauhti vienyt heidät kauemmaksi? Mitenköhän moottorikansaa aktivoitaisiin mukaan yhteisiin rientoihin?

Kaukovesien valloituksesta ei voi jättää mainitsematta Pekka Hyryläisen miehistöineen suorittamaa maailman ympärikipapurjehdusta "Europa 92 Round the World Rally":a. Kilpailu alkoi tammikuun 6:nä 1991 Gibraltarista ja päättyi huhtikuussa 1992 Gibraltariin. Meritien lippu on näin kierrätetty maailman ympäri s/y Soolon lipputangossa ja kunniakkaasti hyvin sijoituksin, lopputuloksissa luokkansa toisena ja kokonaiskilpailussa viidentenä, jolle annetaan runsaat suosionosoitukset.

1992

Vuosi oli Meritien 20 v. juhlavuosi, jota vietettiin asiaankuuluvalla juhlamielellä. Juhlatapahtumat alkoivat merkkipäivän vietolla 23.5.92 juhlavastaanottoineen ja loistelohipäivällisineen sekä illanviettoineen.

Vuotta 1992 voitaisiin luonnehtia myös saarikuumevuodeksi, koska saaritontin hankinta oli selvästi eniten hallitusta kuormittava asia. Saaritontin hankinta oli annettu vuonna 1991 hallituksen tehtäväksi ja siihen paneuduttiin innolla. Luettiin lehdistä ilmoituksia, ilmoitettiin itsekkin ja saatiin vihjeitä myös suoraan. Alustavien kartoitusten ja hintahaarukan selvityksen jälkeen vuosikokous tarkensi hallituksen evästyksiä seuraaviksi: saarikohteen tulee olla enintään 40 mpk länteen Suomenojalta ja hinta alle 500 000 mk. Ehdot täyttävä kohde löytyikin, ja sitä käytiin juhannusretken yhteydessä tutkimassa. Paikka havaittiin sopivaksi sekä rantautumiseen että muissakin käyttötarkoitusten asettamissa vaatimuksissa. Niinpä hallituksen esityksestä päätettiin ylimääräisessä kokouksessa 26.8.1992 ostaa Inkoon saaristosta tontti r:no 1:191

Saaripaikan kauppa on tehty 29.9.1992. Kommodori Yrjö Santaholma, vierellään hallituksen jäsen Lauri Hirvonen, ojentaa shekkiä tontin myyneelle Gertrud Nybergille. Ilmeet kertovat kaikkien olleen tyytyväisiä.

nimeltään Holken, joka sijaitsee saarella, jonka nimi meri kortissa no 724 on Bärgholmen. Rantautua voi noin paikassa 59° 55,58' P, 23° 52,13' 1. Kaupat tehtiin 29.9.1992. Hintakin jäi alle annetun ylärajan.

Junioritoiminta oli melko vireää, ja seura järjesti yhdessä Espoon liikuntaviraston kanssa purjehduskurssi 8-11.6.1992, 380-liiton kanssa leiri 11–12.6.1992 ja juniorileiri Gåsgrundetilla 29–30.8.1992.

Purjehdustoiminnassa saavutettiin kansainvälistäkin kokemusta, kun seuramme lipun alla purjehtineet veneet: s/y Soolo päätti purjehdusrallin maailman ympäri ja s/y Janpia osallistui Kolumbusen 500-vuotisjuhlakilpailuun.

1993

Seuran toiminta jatkui yleisesti ottaen tavanomaisissa merkeissä vaikka juhlat olivatkin takana. Saarikohteen hankinnan rahoittamiseksi tehty päätös kahden ylimääräisen jäsenmaksun perimiseksi aiheutti jonkin verran vastustusta vaikka jäsenistön suuri enemmistö hyväksyi sen täysin. Jyrkimmät vastustajat ja osa mukana pysyneistä jäsenistä, jotka eivät vuosiin enää olleet veneilleet, jättivät kuitenkin maksunsa maksamatta siitä seuraavista erottamishkista välittämättä.

Saarella tehtiin ahkerasti talkoita, jotta saataisiin se täyttämään seuran retkikohteelle asetettavat vaatimukset. Siivottiin, asennettiin poijut, rakennettiin laiturit, maalattiin, asennettiin räystäskouruja, rakennettiin uusi puu-tee, sahattiin myrskyn kaatamat puut ja pilkottiin ne polttopuiksi jne. Kullakin talkooretellä oli mukana n. 20 henkeä. Kaikkiaan venevierailukertoja saareen oli lähes 220 kpl.

1994

Mitään mullistavia uutuuksia seuratoimintaan ei toteutettu, vaan toiminta sujui entiseen tyyliin totuttujen rutiinien mukaan. Purjehduskilpailuja oli totutut kolme: kaksinpurjehdus keväällä ja purjehdusviikonloppu saaristo- ja yksinpurjehduksineen syksyllä. Tiis-taikilpailut pidettiin entiseen tapaan 14 kertaa kesäkauden aikana ja osallistujia oli 31 venekuntaa.

Satamatoiminnoissa jatkui poijupaikkojen vähenevä tarve, vain 5 poijua oli käytössä, vaikka poijualue on mitoitettu 80 veneelle.

Koska ilmoituksia varkauksista ja ilkeistä oli tullut lisää-

tyvässä määrin, hallitus alkoi kehittää suunnitelmaa vartiotornin rakentamiseksi satamaan.

Saaritontin lainhuuto saatiin vihdoin vahvistetuksi lähinnä viivytystaisteluksi tulkittavien esteiden osoittauduttua pätemättömiksi. Saaren hankintaa varten otettu laina saatiin maksetuksi vuosi ennen määräaikaa. Talkootöitä saarella jatkettiin, ja viihtyvyyttä parannettiin rakentamalla saunamajaan takka. Venevierailukertoja saareen oli saman verran kuin edelliselläkin vuonna ja juhannuksena paikalla oli yli 30 venettä.

1995

Seuran jäsenmäärä oli edelleen hienoisessa laskussa, joka oli jatkunut saaritontin hankintavuodesta 1992 lähtien. Saarta ei kuitenkaan voitane pitää vähentymisen syynä, vaan se lienee koko maan taloudessa pitkään vallinneen laman seurausta. Ensinhan joudutaan luopumaan sellaisista menoista, jotka eivät ole elämisen kannalta aivan välttämättömiä. Vaikka veneily ei varmaankaan ole aivan ensimmäisten karsittavien joukossa, senkin aika varmasti koittaa, jos rahaa ei liikene. Sama laman aiheuttama suuntaus oli nähtävissä myös Suomenojan laituripaikkakysynnässä niin kuin muissakin Espoon satamissa. Jopa "pannassa" olleet ulkokuntalaiset rupesivat saamaan laituripaikkoja ja lopulta ilman korotettua hintaakin.

Seuran toiminnan pääpiirteet jatkuivat pääosin entiseen malliin eikä mitään suuria investointeja tehty. Yhteishankintana ostettiin ja tuotiin maahan omatoimisesti GPS- navigaattoreita n. 30 veneeseen suoraan USA:sta, koska venetarvikeliikkeiden tarjontaa pidettiin liian kalliina. Jäsenet luonnollisesti maksoivat viulut eikä Meritie ottanut välityspalkkiota, vaan tällaista toimintaa pidettiin hyvän seuran jäsenpalvelutoimintaan kuuluvana asiana.

Varkauksien lisääntymisen innoittamana hankittiin Meritien investoimana venehälytysjärjestelmän keskusyksikkö ja n. 30 veneenomitajaa osti veneisiinsä hälytyslaitteen, joka radioaalloilla raportoi veneeseen tulleista kutsumattomista vieraista keskusyksikköön.

Talvikautena lisääntyneiden venemurtojen johdosta aloitettiin koeluontoisesti vartiointi myös talvella. Aloitteen tekijänä oli Meritie ja muut espoolaisseurat, joiden jäsenten veneitä on telakoituna Suomenojalla. Näiden seurojen jäsenet osallistuivat vartiointiin veneiden lukumäärään suhteutettuna. Hallitus näytti esimerkkiä varaamalla

Kevätretki laivastoasemalle

ensimmäiset talvivartiovuorot. Vartiorasitus on melko kevyt, vain yksi vuoro joka toisena vuonna, joten sen ei luulisi olevan kenellekään ylivoimainen. Tulokset näyttivät lupaavilta, kun ilmoitettujen "vierailujen" määrä väheni 1/10 osaan entiseen verrattuna.

Seuran kesätoiminta noudatteli entisiä hyväksi todettuja rutiineja. Eräs mielenkiintoisimmista tapahtumista oli eskaaderipurjehdus Upinniemen laivastoasemalle. Siellä saimme käsityksen siitä miten rantojamme valvotaan ja millaisia tervehdyksiä tunnistamaton tunkeutuja voi odottaa saavansa osakseen, yrittäpä se ilmoitsee, vesitse tai veden alitse. Saimme myös simuloitusti mutta hyvin todentuntuisesti kokeilla, miltä tuntuu terveisten lähettäminen ja mitä niiden perille tulosta on odotettavissa.

Merivalkamassa pidettiin jo tavaksi tulleita talkoita ja rakennettiin mm. kävelysilta rannalle kulkemista ja rantautumista helpottamaan. Veneitä vieraili n. 25% edellisvuosia vähemmän, liekö uutuden viehäytys lopahtanut. Juhannuksena veneitä oli n. 25 kpl ja perinteistä juhannusohjelmaa piristettiin putsaamalla naapurin kaivo, jonka väitettiin Meritien toimintojen seurauksena saastuneen. Tästä ei kuitenkaan terveystarkastajan mukaan ole virallista näyttöä eikä hän sitä pitänyt edes luultavana, mutta hyvän tahdon osoittaminen on aina naapurisovun parantamiseksi paikallaan. Onhan muistettava, että purjehdusseuran tuleminen kesämökkinaapuriksi voi aiheuttaa pelkoja oman kesäidyllin menettämisestä vilkastuvan meriliikenteen ja rantaelämän seurauksena.

Junioritoiminnassa oltiin taantuvia lukuja osoittavassa vaiheessa, yhä vähemmän oli osallistujia eri tempauksiin ja erityisesti oli huolestuttavaa nuorimpien juniorien vähäisyys.

Koulutustoiminnasta mainittakoon oma meri-VHF-kurssi, josta ei kovin usein järjestetä seuratasolla.

1996

Niin sanotulta uudelta poijualueelta poistettiin kaikki poijut, joiden kettinki oli kulunut liian ohueksi. Jäljelle jäi vain pari suurinta, joiden asentamiseen suurten veneiden omistajilla muutama vuosi aikaisemmin on ollut oma kiinnostuksensa. Poistotyö tehtiin parina piristävän viileänä syyspäivänä seuran "eläkeläisiskuryhmän" ja "sukellusjaoston" voimin. Painot jätettiin paikoilleen odottamaan mahdollista myöhempää tarvetta, koska niiden ankkurisilmukat olivat vielä riittävän vahvoja. Löytämisen varmistamiseksi painorivit sidottiin toisiinsa painosta toiseen veden alla kulkevilla pingotetuilla köysillä, joihin naaran uskotaan tarttuvan mahdollisen käyttötarpeen ilmaantuessa.

Jannika ja Kirke tyynellä Myrskyluodolla kesällä 1997

1997

Seuran 25-vuotisen toiminnan ydinkohtien keräämiseksi juhla-julkaisuksi työtä ja tarmoa oli panostettu runsainmitoin kevään ja alkukesän aikana. Julkaisun ulkoasusta ja taitosta kiitokset annetaan Erkki Vartiainenille. Hänen ansiostaan julkaisusta tuli näyttävä ja kiitosmainintoja saatiin, mikä on enemmänkin harvinaista kuin tavanomaista. Talkootyötä julkaisun hyväksi teki toki suuri joukko muitakin jäseniä, kiitokset heillekin. Painopaikka oli ScanSeri Oy ja sattuneesta syystä ensimmäinen painos ei ollut riittävän laadukas, joten julkaisuja tuli kaksinkertainen määrä ja niitä on riittänyt jaettavaksi vielä viisi vuotta myöhemminkin.

Seuran muutkin tavanomaiseen ohjelmaan kuuluvat rutiinit pyörivät kuten ennenkin kokouksineen, jäseniltoineen, retkineen yms.

Meritien 25-vuotisjuhluvuosi huipentui elokuisiin juhliin maittavine ruokineen ja juhlavieraiden omine juomineen pursimajalla. Toki kuohujuomat ja muut asiaankuuluvat alkuvalmistelut olivat majajaoston tarjoamia, vaikka ateria olikin ammattilaisten toimittama. Sitä ennen oli säähän varauduttu rakentamalla pursimajan eteen aidan sisään telttakatos Kari Heikkiseltä lainaksi saatujen venekatoksen kulmapalojen ja ostettujen tukipuiden avulla. Kattona oli kommodorin veneen talvikatoksen valkoinen kevytpeite, ja tanssilattiana sitä varten ostetut muottivanerilevyt.

Juhlatunnelmaa

Juhlasoitantaa

Musiikista huolehti Matti Haatanen yhteineen ja jalalla pistettiin koreasti tumman utuisena, mutta lämpimänä elokuisena alkuyönä.

Illan ohjelmaan oli varattu ilotulituksen korvikkeeksi harjoitusammunnat laskuvarjoraketeilla, jota varten oli hankittu asianomainen lupa. Tietenkään ei käytetty punaisia hätäraketteja, vaan valkoisia valaisuraketteja. Lupaa hätärakettien ampumiseen ei edes yritetty, koska tiedettiin hakemisen olevan turhaa ajanhukkaa. Eipä aikaakaan kun poliisit pölähtivät pihaan vaatimaan kommodoria tilille rakettien ampumisesta. Omasta vartiotorvista oli valpas vartija tehnyt ilmoituksen punaisista hätäraketeista. Ehkäpä sään utuisuus sai valkoiset raketit näyttämään punaisilta. Asianlaita saatiin selvitettyksi, ja poliisipartiokin sai juhlakahvit iltayönsä pirstyäkseen.

1998

Tiedotustoiminnassa siirryttiin vähintään 4 numeroa vuodessa ilmestyvän Meriviestiksi nimetyn jäsenlehden toimittamiseen entisen ”vuosijulkaisu + joukko jäsenkirjeitä”-mallin asemesta.

Päätoimittajana aloitti Jorma Kosonen, ja hän jatkoi myös toimeen aktiivisen sinnikkäästi. ”Vanhalla vainoojalla” on aina kova urakka saada avustajilta luvatut jutut aikataulun puitteissa ja monet

kerrat on työtä tehty pitkälle yöhön. Kiitokset Jormalle jaksamisesta ja sitkeydestä, moni ehkä olisi jo pannut pensselit santaan ja rukka-set naulaan.

Suomenojan sataman kehittämistä varten perustettiin työryhmä, ja se laati joukon parannusehdotuksia kaupungin toteutettavaksi, mutta valitettavasti vain harvat ovat menneet läpi.

Kivenmurskaustoimintaa vastaan Suomenojan satamassa taisteltiin kaikin käytettävissä olevin keinoin. Pölyn laskeumien ke räys ja valokuvat lähinnä kommodorin ja varakommodorin voimin taisivat olla järeimmät aseet, joita käytettiin. Väheksyä ei voi myöskään vastustavan nimikampanjan organisointia ja sen vaikutusta onnelliseen lopputulokseen Kivenmurskaamo ei lopultakaan laajentunut vaan poistui satamasta pölyä levittämästä.

Varaslähtö purjehduskauteen tapahtui Kreikan vesillä. Meritieläisiä osallistui Purjehtijalehden lukijapurjehdukseen toista veneellistä. Samaa tapaa on toistuvasti harrastettu myöhempinäkin vuosina aina silloin tällöin. Onpa saatu kuulla, että innokkaimmilla on ihan osuus välimerelle sijoitetussa veneessä, jolloin purjehduksia Suomen rannikkoa kirkaammissa vesissä on helppo toteuttaa.

Majajaoston naiset aktivoituivat purjehduksen suuntaan ja järjesti itselleen pätevää purjehduskoulutusta sekä teoriassa että käytännössä Jonny Engströmin johdolla. Aktiiviryhmään kuuluivat Ritva Hirvonen, Arja Aminoff, Sirpa Mattsson ja Maija Pietilä. Koululaivana oli Captain Voss, Antilla 36. Purjehdusharjoitukset tapahtuivat vilkkaalla Helsingin edustan vesialueella ja harjoituksiin kuului jopa lähtö laiturista konetta käyttämättä.

Kilpailutoiminnasta karsittiin päällekkäisyyksien takia osanottajakatoa potanut kaksinpurjehduskilpailu kesäkuussa ja Meritien kilpailuviikonloppuna elokuussa ollut saaristokilpailu yhdistettiin Rysäkarin rysäys kilpailuun, joka järjestettiin yhteisvoimin Me:n ja EPS:n kanssa. Yksinpurjehdus säilyi ohjelmassa.

Junioritoiminta oli vaipunut lamauneen ja vaikka budjetissa oli rahaakin, se jäi kokonaan käyttämättä.

Syksyinen patikkaretki suuntautui 15.11. Porkkalanniemeen, jonne eräopas Stig Mattssonin johdolla suunnisti toistakymmentä talviurheilijaa. Yöllä oli satanut lunta ja maa oli valkoisena.

1999

Vuoden ensimmäinen jäsenlehti yllätti nimen vaihtumisella. Postin kanssa tehty jakelusopimus ei sallinut Meriviesti nimeä, kun samanniminen julkaisu oli jo entuudestaan Postin listoilla. Luovaa mielikuvitusta käyttäen lehti sai nimekseen Meritie.

Vartioinnissa siirryttiin vuonna 1998 syyskokouksen päätöksen mukaisesti vain veneen omistajien suorittamaan vartiointiin, jonka seurauksena parivartioinnista jouduttiin luopumaan. Monien kohdalle sattui täten kaksikin vartiovuoroa kaudessa, koska desimaali-ihmisiä ei ole. Laskettu vartiovuorojen määrä oli 1,4 vuoroa per kausi.

Veneilijöiden ensiapukurssi EA1 pidettiin 6.-7.2.1999.

Tavanomaisten rutiiniksi tulleiden tapahtumien lisäksi mainitakoon pari merkittävää vierailua Meritiellä. Piispa Eero Huovinen seurueineen vieraili Meritiellä Espooseen tehdyn piispantarkastuksen yhteydessä 23.4.1999. Vierailu päättyi kauniissa keväisessä säässä sujuneen tarkastuksen jälkeen lounaaseen Meritien paviljongissa hallituksen ollessa paikalla edustamassa Meritien jäsenistöä. Espoon kaupungin nuoriso- ja liikuntalautakunta piti Meritiellä kokouksen 29.4.1999 ja oli sen jälkeen kahvivieraanamme, ja saimme tilaisuuden keskustella lähemmin Meritien ja Suomenojan sataman asioista omasta näkökulmastamme.

Meritielle oli saatu Jaakko Hernesniemen avulla oivallinen tilaisuus purjehduskauden avaamiseksi 22.-23.5.1999 purjehtimalla kuunari Helena Turusta Helsinkiin. 24 ensiksi ilmoittautunutta pääsi

**PURJEHDUSTAPAHTUMA
KUUNARI HELENALLA**

TARTU TILAISUUTEEN JOKA EI TODENNÄKÖISESTI HETI TOISTU !!

Meritie Ry:n jäsenille järjestyy keväällä 1999 ainutlaatuinen tilaisuus matkapurjehdukseen Suomen Purjelaivasäätiön Kuunari Helenalla. Alustavan purjehdussuunnitelman mukaan purjehdus tapahtuu matkapurjehduksena välillä Turku-Helsinki. Ajankohta on alustavasti 15-16.5.1999 (joka tapauksessa viikonloppu) Lähtöpaikalle järjestetään yhteiskuljetus bussilla. Purjehduksen hinta jäsenille on n. 320,-. Hinta sisältää bussikuljetuksen, purjehduksen sekä ateriat purjehduksen aikana. Mukaan pääsee 24 ilmoittautumisjärjestyksessä. Ilmoittautumisia otetaan vastaan seuran toimistolla. Seuran sihteeri Jaakko Hernesniemi ottaa myös vastaan ilmoittautumisia puhelimitse puh. 3744055

mukaan. Olipa se mahtava purjehdus, jonka loppuhuipennuksena seilattiin Kustaanmiekasta sisään täysin purjein aurinkoisessa säässä ja navakassa tuulessa.

Merivalkaman grillikatoksen paikka katsottiin juhannuksena ja merkattiin maastoon syystalkoiden aikana. Inkon rakennustarkastaja suhtautui myönteisesti heti ensimmäisellä yhteydenottokerralla ja kävi myöhemmin syksyllä hyväksymässä paikan.

Iskujoukko teki rynnäkön Merivalkaman saunan katolle ja naamioi sen uudella palahuopakatteella.

Purjehduskilpailuissa Meritien lippu oli kunniakkaasti esillä Hangossa ja Päijänteellä.

Nettiin avattiin Meritien omat kotisivut, ja webbimasterina oli Mikko Kosonen.

Sitkeän monivuotisen uurastuksen ja painostuksen jälkeen saatiin kaupungin kanssa sovituksi Meritien omat talvisäilytyskorttelit, joissa saamme itse järjestellä paikat veneiden koon ja painon mukaan parhaaksi katsomallamme tavalla.

2000

Suomenojan talvivartiointi puhutti muutamien ehkä lähinnä omituisiksi leimattavien seuratazon päätösten takia. Vartiointi oli aloitettu koemielessä 1996 tiettyjen espoolaisseurojen toimesta kun ilkivalta ja varkaudet olivat saaneet liian suuret mittasuhteet. Päätoimittajan kirjoitus Meritien lehdessä kalahti ilmeisesti oikeisiin nilkkoihin syntyneistä älähdyksistä päätellen.

Meritunnelmaan virittäytyminen aloitettiin 23.3.2000 kuuntelemalla ja katselemalla Pertti Dunckerin diaesitystä seikkailuistaan maailman merillä.

Purjehduskauden varaslähtö saaristoalus Aspöllä 25.-26.3. 2000 Utöön oli osallistujien mielestä mainio tapahtuma

Aprillipäivänä ei pilailtu vaan oltiin tosimelellä talkoissa kun uusittiin paviljongin seiiniin lautoja lähinnä etelän ja lännen puolelle. Talkoot jatkuivat myöhemmin kesällä maalikutien kanssa. Uutta maalia saatiin myös vartiotorinin seiiniin.

H-laituriin oli saatu syksyllä 1999 kiinni jatkopala, kun Keilaniemestä häädettiin pursiseura liikemaailman alta. Luvattua aallonmurtajaa jäätiin kaipaamaan lähes koko kesän 2000 ajan, koska pitemmälle ulottuvan laiturin ulkopää on pahasti sään armoilla. Pieni pätkä aallonmurtajaksi tarkoitettua ponttoonaa saatiin vasta loppuke-

sästä, eikä sekään riittävästi vaimentanut lounaistuulen aallokkoa.

Aloitettiin neuvottelut kaupungin kanssa H-laiturin sähköistämiseksi ja päästiinkin yhteisymmärrykseen. Tehtiin nopeasti sopimus, jonka perusteella H-laiturilaiset rahoittavat sähköistyksen ja saavat seuraavana vuonna vastaavan suuruisen hyvityksen laituri-paikkalaskussaan. Ilmeisesti sopimuksen nopeassa hyväksymisessä nähtiin sellainen porkkana, että sähkö houkuttaisi muissa laitureissa olevia meritieläisiä siirtymään H-laituriin ja näin vapauttamaan paikkansa kaupungin jaettavaksi. Tavallaan Meritie siis lainasi korottomasti rahaa kaupungille hoitamalla homman itse, ja kaupunki maksoi takaisin seuraavana vuonna pienentämällä vastaavalla summalla H-laiturin yhteislaskua. Hyvityksessä otettiin huomioon myös tehdyn talkootyön arvo, ja sillä summalla kartutettiin H-laiturirahastoa pahojen päivien varalle. Voihan joskus käydä niin, että jokunen paikka jää täyttämättä mutta kaupungin lasku tulee joka tapauksessa täytenä, silloin on hyvä olla jotakin "jemmassa".

Luvanvaraiset sähköjen kytkentätyöt teki Espoon Sähkön asennusosasto sovittuun hintaan. Maan kaivu ja kaapelin veto tehtiin myös sovittuun urakan mukaisesti kaivuriurakoitsijan voimin ennen telakointipukkien sallittua määräaikaan syksyllä. Tarvittavan sähkösuunnittelutyön teki talkoilla Heikki Silvan, vaikka ei ole edes H-laiturilainen. Esimerkillistä talkootyötä seuran jäsenistön hyväksi, parhaat kiitokset.

Edellisenä vuonna oli grillikatoksen paikka määritetty ja sen mukainen toimenpideilmoitus tarpeellisine piirustuksineen lähetettiin Inכון rakennustarkastajalle, varsinaista rakennuslupaahan katokselle ei tarvittu. Kuitenkin odoteltiin tarkastajan lausuntoa ja lopulta saatiin puhelimitse lupa jatkaa, kun tarkastajalla oli liian kiireiset katselmukset ympäri Inkoota niskoillaan.

Useat talkooporukat valmistelivat grillikatoksen pystytystä. Erään silminnäkijän mukaan pyöröhirret ja muut rakennustarvikkeet lastattiin Suomenojalla autoon ja silminnäkijä lähti vesitse Merivalkamaa kohti osallistuakseen pystytykseen. Perille päästyään hämmästys oli suuri, kun hirret olivat jo päällekkäin ja kattoa taiteiltiin Stigun pettämättömällä silmällä, kun pyramidikaton jireissä ei suoralla kulmalla ole mitään virkaa kuten ei veneen rakennuksessakaan. Niinpä ripeä talkooporukka taas loi lisää viihtyisyyttä omaan kesäkeitaaseemme, josta parhaat kiitoksemme. Jo Juhannuksen jälkeen saattoi saarella grillailta, myös sateen sattuessa, kuivana uudessa katoksessa.

Illanviettoa uuden grillikatoksen luona

Tavanomaiset rutiiniohjelmaan kuuluvat tapahtumat seurasiivat toisiaan, niistä toisaalla tässä julkaisussa sikäli kun on tarvetta. Mainittakoon tässä kuitenkin Eloseiluu, josta on kehittynyt "toinen juhannus". Merkittävimmät ohjelmanumerot olivat sukellusnäytös, jonka konkreettisena syynä oli lähes loppuun kuluneiden poijukettinkien vaihto vedenalaisin osin laitesukelluksena ja pinnalta Meribusterista veden päällisiin osin. Kommandoryhmän muodostivat busterissa Mattssonin Stigu ja Kososen Jorma ja veden alla Rajaman Markku ja Santaholman Yrjö. Toinen merkittävä ohjelmanumero oli paellan luomistapahtuma, johon eri venekuntien taitavimmat kokit toivat omat vivahteensa ja veneistään tarpeelliset tarvikkeet. Paellan syönti yhdessä grillikatoksessa oli oma mieleen painunut nautintonsa.

Purjehduskilpailuista raportoitiin menestyksestä Hangon Regatassa LYS 2- luokassa voitto, Sunrise, pinnassa Mikko Kosonen, E- jollissa 4. Sija, Emma Lybeck. Helsinki-Tallinna Racessa viisi Meritien venettä ja Espoo- Suursaari Racessa kuusi.

Meritiellä oli virinnyt keskustelu erilaisten seuran toiminnan kannalta tärkeitten tehtävien pisteyttämisestä ja jonkinlaisten bonus-ten jakamisesta tilaston keulille sijoittuneille. Nobilis, meidän hovi-hankkijamme satamassa, tai oikeammin Kari Heikkinen ilmoittautui sponsoroimaan hanketta. Koeluontoisesti tänä runsaiden talkoiden täyttämänä vuotena pisteytysjärjestelmä sitten pystytettiin ja pik-

kujoulussa oli palkintojen jako. Aktiivisuuskilpailu kulki työnimellä Meritien malja, vaikka palkinnot eivät maljoja olleetkaan, vaan hyvää ja merelle suunniteltua vaatetavaraa. Kolme eniten pisteitä kerännyttä saivat valita mieleisensä palkinnot ja loput arvottiin jäljelle jääneiden talkoopisteitä keränneiden kesken.

Taas kerran kaupunki yllätti veneilykansan julkistamalla Tapiolan satama hankkeen. Tietysti heräsi pelko siitä, että tämä hanke imee kaikki satamien ja erityisesti Suomenojan kehittämiseen, ylläpitoon ja korjaukseen tarvittavat rahat. Meritien hallitus kirjoitti avoimen kirjeen espoolaisille päättäjille ja lähetti sen kaikille valtuuston jäsenille. Kirje julkaistiin joulukuun alussa myös Länsiväylässä.

2001

Espoon valtuusto hyväksyi Tapiolan satamahankkeen 21.1.2001, joten taistelimme jälleen kerran kuin Don Quijote tuulimyllyjä vastaan.

Tavanomaiseksi rutiiniksi muodostuneeseen toimintasuunnitelmaan saadaan aina silloin tällöin piristäviä lisiä. Mainittakoon tässä taas kerran purjehduskauden varaslähtö eli retki Bengtškärin majakkasaareen 28.- 29.4.2001. Siitä on tarkemmin toisaalla tässä julkaisussa, mutta mainittakoon harmaahylkeen kuin tilauksesta tapahtunut esittäytyminen tyynen kauniina keväisenä päivänä Meritien kevätretkeläisille.

Uusille jäsenille jaettava tietopaketti "Meritie, meritien meriselitykset-" julkaistiin.

Kilpapurjehdusten piiriin kehitettiin H- venekisa kesäkuuhun ja osallistujia oli 7 venekuntaa. Muista kisoista raportoitiin mm: Voitto Hangon Regatassa Albin Express- luokassa, Happy Hour, team Jaakko Rantala, Juha Jernström, Mikko Kosonen. Voitto Albin Express- ranking kilpailussa Lauttasaaren edustalla, Happy Hour, pinnassa Jaakko Rantala. Sama vene voitti myös koko Albin Express rankingin. Voitto Helsinki- Tallinna Racessa, LYS 4-6, Sun Rice, pinnassa Mikko Kosonen. Voitto Rysäkarin Rysäyksessä, pikku LYS, Mimmi, pinnassa Jyrki Santaholma, miehistössä kommodori ja 3. sija luokassaan Falco, pinnassa Teuvo Lybeck. 3. sija Espoo- Suursaari Racessa LYS 3, Velmu, pinnassa Erkki Vartiainen ja samassa kisassa 4. sija LYS 2, Unnukka II, pinnassa Tapio Uimonen.

Retkipurjehdukset vakiintuneilla paikoillaan toteutettiin tänäkin kesänä. Liekö säätilauksissa ollut jotain epäselvyyksiä, kun

keväteskaaderin ja juhannusretken riesaksi oli toimitettu sumuisia ilmoja. Onneksi osassa veneitä on jo tutkiakin, joten johtoveneiden avulla saatiin kaikki matkalaiset ongittua mukaan. Tietysti tarkalla navigoinnilla perinteisillä välineillä, kellolla, kompassilla ja lokillakin pärjäälee, ja nykyisin lähes kaikilla on myös GPS, joka antaa lisävarmuutta, mutta niissähän ei näy muita kulkijoita, joten tutkan apu on aina tervetullutta. Eloseiluuta sumu ei häirinnyt ja syntyikin uusi osanottajaennätys, 17 venettä.

H-laiturin vesiletkukelat olivat 10 vuoden käytössä kuluneet ja muoviset runko-osat auringon paisteesta hapristuneet. Laiturin jatkopätkässä ei vesiä ollut vielä ollenkaan. Siksi päätettiin keskustella kaupungin kanssa aiheesta saada vesihuolto uuteen uskoon saman rahoitusmallin mukaan, kuin sähköjä hankittaessa. Yllättäen hanke eteni yksinkertaisemmin, kaupunki lupasi toimittaa kelat ja tarpeelliset putkimateriaalit, jos Meritie tekee asennukset. Näin tehtiin ja laituri alkaa olla sellaisessa kunnossa kuin pitääkin. Syksyn pimeyden lähestyessä vaadittiin kaupunkia saattamaan kuntoon sataman laiturivalot, jotka olivat jo vuosia olleet epäkunnossa muutamia A- laiturilla palavia lampuja lukuun ottamatta. Kun mitään

Merivalkama ilmasta

ei alkanut tapahtua tarjottiin kaupungille mahdollisuutta kytkeä H-laiturin valot Meritien kaapeliin asentamalla rannan sähkökaappiin aikakello tai hämäräkytkin valoja ohjaamaan. Kellokytkin saatiinkin ja suurin osa valoista palamaankin.

Kasvaneen kävijämäärän kuormitus Merivalkaman saunassa on alkanut tuntua liialliselta. Sehän on tavanomaisen pikku kesämökkin sauna ilman erillistä pesuhuonetta ja pukuhuonetta, jonka virkaa tekee tupa. Se estää tuvan käytön muilta, vaikka kuinka sataisi, jos sauna on käytössä. Eikä se ole suunniteltu kymmenien henkilöiden käyttöön joka ilta, jatkuva kosteus pääsee liian harvoin kunnolla kuivumaan. Siksipä syyskokous antoi hallitukselle tehtäväksi ryhtyä uuden saunan rakennusprojektin käynnistämiseen. Tehtävä otettiin tosissaan ja monien keskustelujen jälkeen päästiin niin pitkälle, että ideat muuttuivat piirustuksiksi ja rakennus- ja poikkeuslupa rumba päästiin alkamaan. Ennen syyskokousta Inkoon rakennustarkastaja oli jo käynyt 4.10 saarella Stigun ja Maken kanssa siunaamassa kesän kuluessa porukoilla mietityn paikan sopivaksi.

2002

Saunaprojekti eteni papereiden toimittamisella Inkoon rakennusvalvontavirastoon ja vaikka kuinka yritettiin noudattaa satuja ohjeita bumerangi tuli takaisin. Naapurien kuuleminen ei enää tapahdukaan viran puolesta, vaan rakennushankkeen puuhamiesten on hoidettava se itse. Niinpä Kommodori kävi tutustumassa rajanaapureihin, joista lähin, Carolus Glanz asuu pikku kävelymatkan päässä Hannusjärvenmäellä. Keskimäinen, Helena af Hällström puolestaan Kuhatiellä ja kauimmainen, eniten tutuksi tullut Göta Nordlund, Tammisaarella. Kahdella ensimmäisellä ei ollut huomautettavaa ja kolmannella neutraali kanta. Kun naapurien kuulemispaperi oli liitetty hakemusnippuun asia eteni Inkoon kunnan virkaportaissa omaa rataansa ja on tätä kirjoitettaessa edelleen siellä jossakin.

Vuosikokous hyväksyi saunan rakennusprojektin ja loppukesällä rakennetaan perustukset pääosin tietysti talkoilla, mutta kaivuriakin täytyy saarella käyttää, ettei rasitus ja ajan kuluminen näännyttäisi talkoomiehiä ja mikseipä naisiakin heti alkuunsa.

Tammivalkaman hankinnasta

Markku Rajama

Saaripaikka lähempää

Meritie vietti 2002 elokuussa 30-vuotisjuhlia. Juhlat pidettiin pursimajalla ja jatkot oli H-laiturilla, jossa oli tarkoitus myös yöpyä veneissä. Elokuun yö oli lämmin, laiturille oli järjestetty grilli ja musiikista huolehti taitava hanuristi. Laiturijatkoille siirtyikin paljon Meritiien jäseniä viihtymään tähtikirkkaaseen yöhön muistelmaan menettä kesää. Laituriparlamenttien keskusteluissa pohdittiin myös seuran tulevaisuutta, keskusteltiin muun muassa asiasta, ettei Meritiellä ollut saaripaikkaa Porkkalan Itäpuolella. Todettiin että rantautumispaikkoja ei kohta ole ollenkaan, vaan vapaat rannat vähenevät mökkirakentamisesta johtuen ja saaria kun ei tule lisää, maan valmistushan on jo lopetettu joitain miljoonia vuosia sitten.

Ilta venyi pitkälle yöhön ennen kuin siirrymme veneisiin nukkumaan. Muutaman tunnin unien kuluttua aurinko nousi eikä väsymys vielä painanut, parin tunnin yöunien jälkeenkään. Aamukahvilla mieleen tuli illan keskustelut uudesta saaripaikasta, kahvia juodessa otin merikortin, jota tutkin tarkkaan. Katsoin löytyisikö kartalta joitain hyviä paikkoja vai oliko jo kaikkialla mökkejä. Merkitsin karttaan kolme mielenkiintoista kohdetta, joita päätin lähteä heti tarkemmin katsomaan.

Aamu kuudelta köydet irti ja keula kohti Porkkalaa, aamu oli todella hieno, ilma lämmin oli tyyntä ja aurinko paistoi. Ensin kävin eräässä saarella, joka oli mielestäni todella hyvä vaihtoehto. Sitteen seuraavaan joka osoittautui huonoksi rantautua, kuten saaren nimikin kertoi Högholmen. Suuntasin viimeiseen kohteeseen, jonka olin karttaan merkinnyt. Paikka oli nykyään Tammivalkamaksi nimetty lahti, silloin ensikerralla sisään ajo lahteen oli ”aika” haastava, mutta lopulta väylä löytyi. Heti näin että paikkahan on upea, mittasin syvyyksiä kaikuluotaimella, kävin vähän kävelemässä rannalla eikä mökkejä näkynyt missään. Tosin huolta herätti lukuisat kyltit pitkin rantaa, niissä luki selvästi PÄÄSY KIELLETTY!

No, saaripaikkoja löytyi, maanantaina menin käymään Kirkkonummen rakennusvalvontavirastossa selvittämässä tonttien omistajia ja sitten toiveikkaana soittelemaan. Ajatuksena oli kartoittaa mahdollisuutta vuokrata Meritielle joku saaripaikka. Ensimmäinen

saaripaikka ei onnistunut, koska omistaja käytti saarta itse omana virkistyspaikkana.

Sitten otin yhteyttä EKE yhtiöön, joka omisti vaihtoehtoista parhaan. Onnistuin ”ohittamaan” toimitusjohtajan sihteerin ja puhelimeen vastasi mies, jonka taustoja jonkun verran tunnen. Esitin asiani (nopeasti) ja puhelu loppui lyhyeen vastaukseen EI KÄY! Ehkä vähän sisuuntuneena puhelun ”katkeamiseen” odotin kymmenen minuuttia ja soitin uudestaan. Taas sihteerin ohitus onnistui vaivatta, olinhan asiani maanvuokraussopimusasia. Vasta usean puhelinneuvottelun jälkeen asia eteni hintakeskusteluihin ja muihin yksityiskohtiin. Tässä vaiheessa oli jo seuralta valtuudet neuvotella paikan vuokrauksesta tiettyyn hintaan. Nämä puhelinneuvottelut olivat ”sanoisinko haastavia”, pyydetty hinta oli aluksi moninkertainen, mutta lopulta asia saatiin sovittua. Lupasin että pidämme paikan siistinä ja venekerhoon kuulumattomat veneet poissa. Näin lopulta saatiin saaripaikka Porkkalasta. Tämä nimettiin Tammivalkamaksi, ja siitä on tullut erittäin suosittu viikonloppukohde. Ympäröivä alue on rakentamatonta ja hyvää ulkoilumaastoa sekä satama suojainen. EKE Toimitusjohtaja Bertel Ekengren oli osoittautunut todella tiukaksi neuvottelijaksi, onhan hän ollut monessa mukana. Päätimme Ollin ja Jocken kanssa tutustua häneen myös paremmin ja tarjosimme mahdollisuutta syyspurjehdukseen. Tämä toteutuikin Bertel ja Airi-vaimo lähtivät ensikertaa purjehtimaan, ja sateisesta kelistä huolimatta vieraat viihtyivät hyvin. Vaikka mielestäni Bertel on kova liikemies, oikea ”vanhanajan patruuna”, osoittautui hän vapaa-ajalla todella mukavaksi ihmiseksi.

Tammivalkamaa on isännöinyt jo vuosia Seppo Immonen, ja hänen johdolla paikkaa on kehitetty hienosti, vaalien myös paikan erämaaluonnetta.

Viihtyvyyden kannalta 2011 toteutettiin grillipaikalle maastoon hyvin sopiva katos. Tästä kuuluu kiitokset aktiiviselle jäsenellemme Päiviö Tammiaholle, jota saamme kiittää kun sateella istumme viettämässä aikaa grillillä.

Viirin lasku Tammivalkamassa

Tammivalkamassa 100-vuotisjuhlat

Markku Rajama

Saaristoristeilijät vauhdissa

Meritiellä oli kunnia 14.6.2008 järjestää saaristoristeilijöiden 100-vuotisjuhlakilpailu. Kilpailuun osallistui suurin osa suomessa purjehtivista Skärgårdskrussare-klassikkoveneistä. Kilpailu lähti Suomenojan sataman edustalta ja kiersi Rysäkarilta maaliin Tammivalkaman edustalle. Kilpailupäivänä vallitsi navakka itätuuli joka sai suuret ja pitkät veneet kovaan vauhtiin. Tuuli oli liikaa Meritien edustajalle Loreleille, jonka miehistö Antti ja Markku päättivät kisan keskeyttää ja kurvata suoraan Tammivalkamassa pidettäviin juhliin.

Koska Tammivalkamaan menevä väylä on aika haastava, kilpailun järjestäjät olivat varautuneet hinaamaan kisaveneet satamalahteen. Vanhoissa saaristoristeilijöissä ei useinkaan ole moottoria ja hinausoperaatio oli heti pulassa. Navakassa Itätuulessa saapui melkoista vauhtia ja melkein yhtä aikaa kymmenkunta SK –venettä.

Suurimmat SK veneet ovat 17 m pitkiä ja syväys yli 2 m, rannalta oli ”hiukan” jännittävää katsoa, kun veneet pujottelivat Tammivalkaman väylämerkkejä täysin purjein ja aika vauhdikkaasti. Onneksi järjestäjät olivat kilpailun kipparikokouksessa antaneet väyläohjeet satamaan ja kaikki kipparit niitä myös tarkasti noudattivat.

Palkintopöytä oli komea, oli paljon lahjoituksena saatuja palkintoja, Letherman-työkaluja ynnä muuta tarpeellista. Pääpalkinto oli Meritien "asettama" kiertopalkinto. Tästä kiertopalkinnosta saaristoristeilijät kisaavat vuosittain järjestettävissä SM-kisoissa. Kiertopalkinto ei ole mikään kaunis design maljakko, vaan se rakennettiin maston pätkästä vuodelta 1917. Siinä on hiottu graniitti jalusta ja huipulla vuodelta 1920 oleva vinttikoirra kuvaamassa saaristoristeilijöiden luonnetta. Kiertopalkintoon kiinnitetään aina vuoden voittajaveneen nimi.

Kiertopalkinto

LYS 1

1 FIN 5233 Nicole Pertti Kosonen Me X-99 1,25 sgv LYS1 8.6.2003 37:08:20
37:08:20

2 FIN 5808 Ajatar Anssi Kienanen HSS Diva-39 spec. 1,25 sgv LYS1 8.6.2003
9:02:55 37:12:55 37:12:55

3 FIN 11112 Panasonic Hannu Niemelä HSK Scanner-38 1,25 sgv LYS1 8.6.2003
9:03:46 37:13:46 37:13:46

LYS2

1 L 6146 Helena Olli Hämäläinen Me Fingulf-36 (mod.) 1,22 sgv LYS2 8.6.2003
9:38:45 37:58:45 0:30:19 38:29:04

2 FIN 7115 Marene Pentti Kotilainen PSS Sirena Pedrick-40 1,23 sgv LYS2
8.6.2003 9:33:09 37:53:09 0:45:06 38:38:15

3 FIN 5961 Sigismund Olle Somnardahl SMK Two Star-36 1,24 sgv LYS2 8.6.2003
9:37:38 37:57:38 0:59:38 38:57:16

LYS3

1 FIN 5291 Falco Teuvo Lybeck Me Athena-34 1,18 sgv LYS3 8.6.2003 9:32:08
38:12:08 0:49:03 39:01:11

2 FIN 5591 Auvo Jyri Lhtinen Heips Still-900 1,16 sgv LYS3 8.6.2003
10:11:32 38:51:32 0:16:38 39:08:10

3 FIN 4493 Donna Markku Auvinen SPS Inferno-31 1,15 sgv LYS3 8.6.2003
10:38:40 39:18:40 39:18:40

Meriteläisten menestystä purjehduskilpailuissa
(Espoo-Suursaari-Race-kilpailu 2003)

Junioritoiminnan alkuvaiheita

Pertti Järvinen

Kesällä 1977 junioripurjehdus alkoi ”luonnollisella” tavalla. Suomenojalla oleskelleet pojat halusivat opetella purjehtimaan ja oppia annettiin ”Katjalla” (Seniorita Helmsman). Loppukesällä osallistuttiin myös avoimiin Scandicap-kilpailuihin juniiori-miehityksellä.

Kesällä 1978 Aganimovin veljekset, Kim ja Andrei, saivat oman Scanper-purjeveneeseen (veneeseen nimi taisi olla Nikian). Katjalla ja Nikianilla harjoiteltiin sekä osallistuttiin useisiin kilpailuihin, jopa HSK:n 40 mpk:n kilpailu tuli kierrettyä.

Kesällä 1979 jatkettiin harjoittelua ja kilpailuja. Seuraan oli hankittu kaksi Terhisail-jollaa, joilla järjestettiin harjoituksia ja pudotuskilpailuja seuran saariretkien yhteydessä. Kesällä 1980 Katjalla ja Nikianilla seilattiin kuten ennenkin. Myös Terhisail-jollilla purjehdittiin ahkerasti. Loppukesällä seuran jäsenet hankkivat kaksi My-purjevenettä: Solo (Aganimovin veljekset) ja Miina (Markku Tilli ja Marko Nurmi). Nikian pantiin myyntiin. Myös Katja myytiin Tukholman venenäyttelyssä.

Myöhään syksyllä 1981 Meritielle ostettiin My nimeltään Trio,

Trio saapuu Suomenojalle

(Pepsa Järvinen, Stig Mattsson, Marko Nurmi, Reino Tillikka, Kaj Björklöf, Eero Kytö)

ja vuoden vaihteessa perustettiin My-klubi. My-klubi toimi kaksi talvi- ja kaksi kesäkautta, kuten Trioa hankittaessa oli sovittu. Tilaisuudesta riippuen mukana oli 20-25 tyttöä ja poikaa. Talvikaudella pidettiin kokouksia kerran kuukaudessa Soukassa sijaitsevassa kaupungin nuorisotilassa. Kesäkaudella harjoiteltiin ja kilpailtiin sekä osallistuttiin seuran saariretkiin.

Kytön selällä järjestettiin My-cup, johon osallistui veneitä myös KVK:sta, EPS:stä ja KoPu:lta. Meritien My:t pärjäsivät kilpailuissa hyvin. Myös harjoitusleiri järjestettiin Suomenojalla.

My-klubi toimi vuonna 1982 kuten edellisenäkin vuonna. Seuran My:t menestyivät myös avoimissa Scandicap-kilpailuissa ja muiden seurojen My-veneitä alettiin trimmaamaan ”Meritien malliin”. My-klubin tarkoitus oli ensisijaisesti opettaa nuorille veneily- ja purjehdustaitoja. Kilpailut olivat tehokas menetelmä taitojen oppimiseen. Klubilla oli kunniakirjajärjestelmä (suunnittelija Pirkko Järvinen), jossa kunniakirjoja jaettiin taitojen edistymisen perusteella. Pronssi = venemies, hopea = perämies ja kulta = päällikkö.

Kesällä 1982 klubilaiset harjoittelivat myös isommalla veneellä Katja (Sirena 38), jolla menestyttiin isoissakin kilpailuissa.

Monet klubilaiset jatkoivat veneily- ja purjehdusharrastustaan myöhemminkin. Monista tuli myös taitavia kilpapurjehtijoita. Menestynein oli ehkä Mika ”Haavi” Aarnikka, joka edusti Suomea mm. kaksissa olympialaisissa 470-luokassa Petri Leskisen kanssa. Aktiivikautenaan Mika edusti NJK:ta ja saavutti kaksi neljättä sijaa olympiaregataassa.

My-klubin toimintaan sisältyi sekä positiivisia että negatiivisia asioita. Positiivinen asia oli esimerkiksi se, että My-vene osoittautui hyväksi koulutusveneeksi ja sillä saadut opit tuottivat paljon veneilyharrastajia, myös kilpapurjehtijoita. Negatiivisena asiana voidaan mainita, että Melges Sails / Sam Hartikainen valmisti ja lahjoitti Trioon täyden purjekerran, ison, fokan ja spinnun, mutta Meritien hallitus unohti lähettää kiitokset lahjoittajalle. Tämä korjattiin sillä, että My-klubi toimitti jälkikäteen kunniakirjan ”junioriystäväille”.

My-klubin jälkeen junioritoimintaa on vetänyt vuosituhannen vaihteessa muunmuassa Kim Keto, Seppo Salmi ja Ari Rahkonen. Nykyisin toiminnasta vastaa Markku Tilli, joka toimi aikaisemmin pitkään Meritien kilpailupäällikkönä. Toivon, että Markku saa seuran johdolta kaiken mahdollisen tuen seuratoiminnan vaikeimmassa tehtävässä, junioritoiminnassa.